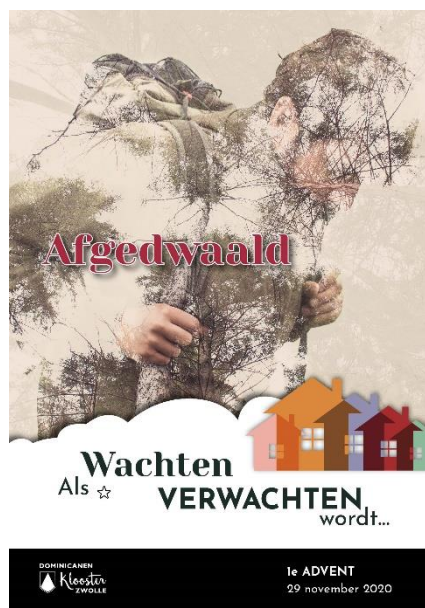

AFGEDWAALD

1^e Advent

DATUM	29 november 2020
VOORGANGER	Hans Schoorlemmer
EERSTE LEZING	Jesaja 63,16b-9;64,3b-7
EVANGELIE	Marcus 13,33-37

OVERWEGING

Om de overweging goed te volgen deel ik ook **de inleiding op de lezingen** van dit weekend:

We gaan kerst vieren in een wereld die op slot zit, in een kerk in beperking. Niet 'komt allen tesamen', maar blijf allen zoveel mogelijk thuis, vier kerst vooral voor de buis. Het venijnig beestje, het virus is nog steeds keizer en houdt ons gevangen. En dat valt niet mee!. Voor de meesten van ons is het voor eerst dat we lange tijd in de greep zijn van een vreemde macht. Opgegroeid na de tweede wereldoorlog, groeiende welvaart, groeiende vrijheid en kansen, meer vakanties, meer wegen, meer auto's meer vliegtuigen, meer feesten... Het vliegen en feesten is tot stilstand gekomen... we worden op de proef gesteld...met onszelf, met ons alleen, met onze beperkingen, We moeten wachten, geduld hebben, lopen gevaar onze verwachting kwijt te raken...

We krijgen in deze advent gezelschap van Jesaja, de profeet, die leefde in een tijd van ballingschap, in een tijd dat een vreemde machten heerst: hoe ging hij met de ballingschap om? Hoe hield hij zijn hoop en verwachting levend? ... hoe blijf je je waakzaam op een teken van licht? Ik gebruik een woord dat in het evangelie centraal staat.

De overweging:

Op de puinhopen van Jeruzalem, waar een vreemde heerser met zijn soldaten te keer is gegaan, bidt, roept Jesaja: " Het is alsof u nooit ons hebt geheerst!" Het is alsof u er niet bent. "Scheurde U de hemel maar open" ...Liet u uw licht, uw macht maar zien... "Sinds kort hebben onze vijanden het volk dat u heilig is in hun macht gekregen en uw heiligdom vertrap".

Sinds kort... het suggereert iets incidentiels...maar voor het volk Israël is leven in beperking, in ballingschap niet nieuw. De gloriejaren onder David en Salomo hebben maar kort geduurd. Zoveel jaren was er vreemde heerser uit Babel, of Perzië, die de dienst uitmaakte, stad en land

plunderde en het jonge krachtige gedeelte van de bevolking meevoerde in ballingschap... Dat kon hij goed gebruiken.

Op de puinhopen van Jeruzalem waarmee de teruggekeerde ballingen worden geconfronteerd roept en bidt Jesaja. Hoe roept en bidt hij? Twee dingen vallen mij op. Ten eerste **zijn vertrouwen** ondanks alles.

“U, Eeuwige, bent onze vader, van oudsher bent u onze beschermer”. Daar begint hij mee. En daar eindigt hij mee...Toch, ja toch, bent onze vader, wij zijn de klei, door u gevormd, het werk van uw handen”. In Gods naam dat bent U toch!

Ten tweede: – het volk – dus ook wij die hier vandaag door hem aangesproken worden - heeft een **eigen verantwoordelijkheid** voor puinhoop waarin het is beland. Jesaja legt de schuld niet bij de Vader, - Die komt op, voor wie op Hem wacht, Die komt tegemoet ieder die van harte rechtvaardig handelt...- wij hebben zelf een verantwoordelijkheid, zijn de goede weg kwijt geraakt, hebben vuile handen, zijn als verwelkte bladeren, waaien met alle winden mee... Jesaja heeft geen wijzende vinger naar God of een andere boosdoener, nee, **wijzelf dwalen af** ...

Een bijzondere geluid in onze ballingschap, in deze tijd van beperking, waarin het heel verleidelijk is een dader, een boosdoener buiten onszelf te zoeken, een complot, een geheim machtig groepje, waarvan ik, wij het slachtoffer zijn... Dat een oplossing voor het virus ingewikkeld is, een lange weg van trial en error...dat we met onszelf en elkaar worden geconfronteerd en dat dat lastig is ! Willen we, kunnen we dat horen? Dat we met ons doen en laten, met ons gedrag een aandeel hebben in wat ons overkomt...?.

Ben ik geen deel van die voortjakterende bomen, lucht, water, mens- en-dier-verslindende welvaartsmaatschappij, van het ongelofelijk gesleep met grondstoffen, voedsel, mensen en dieren over water, door lucht... Bij het meimeren over de Jesaja tekst van vandaag schoten me flarden van een oud lied te binnen ‘Hier is een stad gebouwd’. Daar staan deemoedige versen in:

Overal haast en verkeer dat geen richting weet...

Wolken lawaai als een vuur dat geen warmte geeft...

Iedereen wil wel een ander, maar weet niet hoe...

Iedereen gaat zo zijn weg, wie waar naar toe...

Op **de voorkant van ons liturgieboekje staat een jongeman**, die ook zo zijn weg gaat. – Pakt U het er maar even bij...- Hij is de weg kwijt, loopt gebogen. Sammie kijkt niet omhoog, hij loopt gebogen...Hij loopt vooral door...weg... niet ergens naar toe... speelbal van negatieve emoties...Hij verbeeldt het thema van vandaag: **‘afgedwaald’**. Herken je deze mens, dat je de goede weg kwijt kunt, verdwaald...?

Mij doet hij denken aan de keren dat ik zelf verdwaalde op mijn pelgrimstocht naar Santiago in 2006. Het gebeurde meerdere keren vooral in de Pyreneeën. Hoe is dat als je verdwaald bent... Wat me overkwam, was dat ik niet wilde erkennen dát ik ik verdwaald was. Ik wilde het niet weten...liep stom door... Stom! De goede weg terug vinden begint met erkennen, dat het niet goed gaat. Wat een goed, een genade om gewoon maar eens te gaan...om je heen te kijken...terug te kijken...te ademen...

En zo gaat het zo ook niet op mijn werk als ik me te lang laat opjagen door de druk...als ik die liefzijn en mezelf vergeet... Een genade om te inkeer te komen...